

Wyrok z dnia 20 marca 2008 r.

II PK 218/07

Przeniesienie mianowanego urzędnika służby cywilnej przez dyrektora generalnego urzędu na inne stanowisko pracy w tym samym urzędzie (wyznaczenie miejsca pracy i rodzaju powierzonych obowiązków) po uprzednim wyznaczeniu temu urzędnikowi stanowiska radcy generalnego w miejsce dotychczas zajmowanego stanowiska dyrektora generalnego urzędu przez Szefa Służby Cywilnej (art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej, Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483 ze zm.) następowało na mocy art. 50 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, a nie na podstawie art. 20 ust. 2 pkt 2 tej ustawy.

Przewodniczący SSN Roman Kuczyński, Sędziowie SN: Józef Iwulski (sprawozdawca), Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 20 marca 2008 r. sprawy z powództwa Wiesławy C. przeciwko P. Urzędowi Wojewódzkiemu w G. o odszkodowanie, na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z dnia 27 marca 2007 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2006 r. [...] Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku w sprawie z powództwa Wiesławy C. przeciwko P. Urzędowi Wojewódzkiemu w G. o odszkodowanie oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Rejonowy oparł rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach: Wiesława C. w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 13 grudnia 2001 r.

pełniła funkcję dyrektora generalnego P. Urzędu Wojewódzkiego w G., a następnie od dnia 14 grudnia 2001 r. do dnia 3 lipca 2005 r. zajmowała stanowisko radcy generalnego w tym Urzędzie. Z dniem 4 lipca 2005 r. powódka została powołana na stanowisko dyrektora generalnego P. Urzędu Wojewódzkiego w G. Początkowo powódka wykonywała swoje obowiązki na podstawie umowy o pracę, a z dniem 1 października 2002 r. została mianowana urzędnikiem służby cywilnej. Pismem z dnia 14 kwietnia 2006 r. - na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483 ze zm.) - Szef Służby Cywilnej przeniósł powódkę od dnia 20 kwietnia 2006 r. na stanowisko radcy generalnego w P. Urzędzie Wojewódzkim. Z kolei, pismem z dnia 31 maja 2006 r. pełniący obowiązki dyrektora generalnego P. Urzędu Wojewódzkiego poinformował powódkę, że z dniem 1 czerwca 2006 r. zostaje przeniesiona na stanowisko radcy generalnego w Wydziale Środowiska i Rolnictwa P. Urzędu Wojewódzkiego. W tym też piśmie określono powódce wynagrodzenie należne na tym stanowisku, które było niższe od dotychczas przez nią otrzymywanego.

Sąd Rejonowy wywiódł, że powódka żądała zasądzenia od pozwanego kwoty 17.750 zł, stanowiącej różnicę za okres trzech miesięcy pomiędzy wynagrodzeniem ustalonym od dnia 1 czerwca 2006 r., a wynagrodzeniem należnym poprzednio. Do powódki jako mianowanego urzędnika służby cywilnej miały zastosowanie przepisy ustawy o służbie cywilnej. Według Sądu pierwszej instancji, pisma Szefa Służby Cywilnej z dnia 14 kwietnia 2006 r. oraz dyrektora generalnego urzędu (osoby pełniące tę funkcję) z dnia 31 maja 2006 r. są ze sobą ściśle związane, przy czym drugie z nich jest konsekwencją uprzedniej decyzji Szefa Służby Cywilnej. Sąd Rejonowy podniósł, że przesłanką zastosowania art. 52 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, dotyczącego przeniesienia urzędnika służby cywilnej zajmującego (między innymi) stanowisko dyrektora generalnego urzędu do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgodą do innej miejscowości albo wyznaczenia mu innego stanowiska, „jest określony i bliżej niesprecyzowany na gruncie ustawy tzw. ważny interes służby cywilnej i przewidujący w tym zakresie degradację urzędnika w hierarchii służbowej”. Według Sądu Rejonowego, wykonanie decyzji w sprawie zmiany treści stosunku pracy na podstawie tego przepisu jest obowiązkiem urzędnika zajmującego wyższe stanowisko w służbie cywilnej. Ustawa o służbie cywilnej nie przewiduje szczególnego trybu odwołania od decyzji określonych w jej art. 52. W tej sytuacji urzędnikowi przysługuje co najwyżej roszczenie o ustalenie treści stosunku pracy, jeżeli podważa

on zasadność modyfikacji stosunku pracy. Sąd Rejonowy wywiódł, że zmiana treści stosunku pracy na podstawie art. 52 ustawy o służbie cywilnej następuje na czas nieokreślony, a na nowym stanowisku ustala się nowe wynagrodzenie zasadnicze i pochodny wobec niego dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej. Nie podlega natomiast zmianie dodatek służby cywilnej. Sąd podkreślił, że art. 52 ustawy o służbie cywilnej nie zawiera analogicznej regulacji, jak jej art. 50 ust. 2 i dlatego nie gwarantuje on pracownikowi prawa do wynagrodzenia na dotychczasowym poziomie przez okres trzech miesięcy. W odniesieniu do powódki nie miała zastosowania regulacja z art. 50 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej (gwarantująca pracownikowi zachowanie prawa do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres kolejnych trzech miesięcy następujących po miesiącu, w którym został przeniesiony na nowe stanowisko) skoro podstawę decyzji Szefa Służby Cywilnej stanowił jej art. 52 ust. 2. Żądanie powódki ograniczało się do kwestionowania pisma z dnia 31 maja 2006 r. o powierzeniu jej stanowiska radcy generalnego w Wydziale Środowiska i Rolnictwa w miejsce stanowiska radcy generalnego w Biurze Dyrektora Generalnego za wynagrodzeniem określonym jednakowo na obu stanowiskach. Sąd Rejonowy uznał, że konsekwencją pisma Szefa Służby Cywilnej z dnia 14 kwietnia 2006 r. było wyznaczenie powódce - na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej - stanowiska radcy generalnego w P. Urzędzie Wojewódzkim. Natomiast pismo dyrektora generalnego z dnia 31 maja 2006 r. stanowiło jedynie doprecyzowanie miejsca wykonywania powierzonych jej obowiązków (miejsca wykonywania przez nią pracy w tym samym urzędzie w ramach wskazanego jej stanowiska), a decyzja w tym względzie została podjęta zgodnie z uprawnieniami dyrektora generalnego, określonymi w art. 20 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy o służbie cywilnej. Kompetencja w tym zakresie ma charakter samoistny i nie wymaga uzyskania szczególnego upoważnienia od Szefa Służby Cywilnej. Zdaniem Sądu Rejonowego, decyzja kadrowa z dnia 31 maja 2006 r. mieściła się w granicach pracowniczego podporządkowania powódki związanego z czynnościami wynikającymi z nawiązania i trwania stosunku pracy.

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni wyrokiem z dnia 27 marca 2007 r. [...] oddalił apelację powódki. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i ich ocenę prawną. Zaznaczył, że ustawa o służbie cywilnej daje liczne możliwości przeniesienia urzędnika mianowanego na inne stanowisko w tym samym lub innym urzędzie. W ocenie Sądu

Okręgowego, trafne jest spostrzeżenie Sądu pierwszej instancji, że obydwie wydane wobec powódki decyzje personalne (z 14 kwietnia 2006 r. i z 31 maja 2006 r.) pozostawały ze sobą w ścisłym związku. Z kolei, analiza poszczególnych przepisów rozdziału piątego ustawy o służbie cywilnej prowadzi do wniosku, że w przypadku wyznaczenia innego stanowiska dyrektorowi generalnemu urzędu na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, nie ma gwarancji zapewniających prawo do dotychczasowego wynagrodzenia przez okres trzech miesięcy.

Wyrok Sądu Okręgowego powódka zaskarżyła w całości skargą kasacyjną, zarzucając naruszenie: 1) art. 20 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy o służbie cywilnej przez jego błędną wykładnię, „polegającą na przyjęciu, iż przepis ten w powiązaniu z przepisem art. 52 ust. 2 wskazanej ustawy upoważnia dyrektora generalnego urzędu do zmiany treści stosunku pracy mianowanego urzędnika służby cywilnej, któremu uprzednio Szef Służby Cywilnej z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów wyznaczył inne stanowisko na podstawie art. 52 ust. 2 wskazanej ustawy, w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia”; 2) art. 328 § 2 k.p.c., „poprzez niedostateczne uzasadnienie wyroku, które wyraziło się w braku zajęcia stanowiska co do kwestii prawnie istotnych, przytoczonych w apelacji”; 3) art. 217 § 2 k.p.c., „poprzez nieprzeprowadzenie wnioskowanego przez stronę dowodu na istotne, niewyjaśnione okoliczności sprawy”. W uzasadnieniu skargi kasacyjnej powódka podniosła w szczególności, że dyrektor generalny urzędu ma prawo ustalania, w tym obniżenia, wynagrodzenia mianowanego urzędnika służby cywilnej, jednak może to czynić tylko w przypadkach przewidzianych ustawą. Sytuacja taka nie wystąpiła w sprawie, skoro decyzją Szefa Służby Cywilnej powódce wyznaczono nowe stanowisko służbowe ze skutkiem na dzień 20 kwietnia 2006 r., a to niosło za sobą dwie istotne konsekwencje. Po pierwsze, powódka przestała pełnić obowiązki dyrektora generalnego urzędu i objęła stanowisko radcy generalnego w komórce organizacyjnej o nazwie Biuro Dyrektora Generalnego. Wówczas było to jedyne stanowisko radcy generalnego w pozwanym Urzędzie, a pracodawca wypłacał powódce wynagrodzenie w dotychczasowej wysokości. Po drugie, powódka utraciła z dniem 20 kwietnia 2006 r. status urzędnika zajmującego „wyższe stanowisko w służbie cywilnej” (art. 41 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej). Od tego momentu do zmiany treści jej stosunku pracy mogła mieć zastosowanie jedynie procedura wskazana w art. 50 ustawy o służbie cywilnej (a nie przewidziana w art. 52 ust. 2 tej ustawy). W ocenie powódki, ta konsekwencja decyzji z dnia 14 kwietnia 2006 r. nie została w żaden sposób dostrzeżona przez Sądy orzekające i

błędnie przyjęły one, że podstawą zmiany treści stosunku pracy mogła być „kombinacja” art. 52 ust. 2 i art. 20 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy o służbie cywilnej. Chociaż Sąd Okręgowy wskazał na istnienie nieokreślonego „powiązania” między tymi dwoma przepisami, to uchylił się od wskazania jego istoty. Zdaniem powódki, w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji nietrudno dopatrzeć się wewnętrznej sprzeczności, bowiem z jednej strony stwierdził on, że przepisy rozdziału piątego ustawy o służbie cywilnej mają charakter kompleksowy, a z drugiej strony odrzucił argumenty powódki, zgodnie z którymi zmiana treści jej stosunku pracy mogła nastąpić wyłącznie w oparciu o te przepisy. Powódka uważa, że w odniesieniu do wynagrodzenia treść jej stosunku pracy na nowym stanowisku została ustalona przez faktyczne dokonywanie wypłaty wynagrodzenia w określonej wysokości, gdyż po przeniesieniu na stanowisko radcy generalnego przez okres dwóch miesięcy wypłacano jej wynagrodzenie w dotychczasowej wysokości. Skarżąca podniosła również, że Sąd Okręgowy niedostatecznie uzasadnił swój wyrok, bowiem nie odniósł się w żaden sposób do zarzutów zawartych w apelacji, mimo że dotyczyły wprost przepisu, który stał się podstawą rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy nie wskazał w uzasadnieniu, jaki tok rozumowania doprowadził go do konkluzji, że okoliczności, które mogłyby zostać ustalone przy okazji przesłuchania wnioskowanego przez powódkę świadka (Szefa Służby Cywilnej) nie miały związku ze sprawą.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty naruszenia prawa procesowego (art. 217 § 2 i art. 328 § 2 k.p.c.) są bezzasadne. Mogą one stanowić usprawiedliwioną podstawę kasacyjną tylko wówczas, gdy naruszenie wskazanych przepisów prawa procesowego ma istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Zarzut wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia (naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 k.p.c.) może być uzasadniony tylko wtedy, gdy z powodu braku w uzasadnieniu elementów wymienionych w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej. Jak wielokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. z reguły nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż uzasadnienie sporządzane jest po jego wydaniu (por. wyroki z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 220/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 482; z dnia 9 lipca 1998 r., I PKN 234/98, OSNAPiUS 1999 nr 15, poz. 487; z dnia 7 kwietnia 1999 r., I PKN 653/98, OSNAPiUS 2000 nr 11, poz. 427 oraz z dnia

5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352). Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może więc być usprawiedliwioną podstawą skargi kasacyjnej w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 352 i z dnia 15 kwietnia 2005 r., I CK 756/04, LEX nr 301885). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego wskazuje w sposób dostateczny motywy, którymi sąd się kierował, a tym samym poddaje się ono kontroli kasacyjnej. Sąd drugiej instancji wskazuje podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy podzielił wszystkie ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz wyjaśnił, dlaczego uznaje zeznania wnioskowanego przez powódkę świadka za nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Najwyższy ocenę tę podziela, gdyż wszystkie okoliczności faktyczne niezbędne dla prawidłowego zastosowania prawa materialnego zostały ustalone w sposób niebudzący wątpliwości.

Z ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że decyzją Szefa Służby Cywilnej powódka została przeniesiona z dniem 20 kwietnia 2006 r. na stanowisko radcy generalnego w P. Urzędzie Wojewódzkim. Pismem z dnia 31 maja 2006 r. Dyrektor Generalny pozwanego Urzędu poinformował powódkę, że z dniem 1 czerwca 2006 r. zostaje przeniesiona na stanowisko radcy generalnego w Wydziale Środowiska i Rolnictwa tegoż urzędu. W tym piśmie określono powódce należne wynagrodzenie, które było niższe od dotychczas przez nią otrzymywanego. Spór sprowadza się przede wszystkim do kwalifikacji pisma z dnia 31 maja 2006 r. wskazującego powódce nowe stanowisko w pozwanym Urzędzie. Szczegółowa analiza przepisów ustawy o służbie cywilnej prowadzi do wniosku, że ustawodawca posługuje się w niej pojęciem „stanowisko” w różnym znaczeniu. Według art. 2 ustawy, korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w określonych urzędach. Pojęcie „stanowisko” zostało tu użyte dla określenia pozycji w ramach hierarchii urzędniczej objętej strukturą administracji rządowej. Stanowiska urzędnicze w tym znaczeniu to szczeble służbowe obowiązujące w korpusie służby cywilnej, których katalog wyznaczył Prezes Rady Ministrów w załączniku nr 1 do rozporządzenia z dnia 29 października 1999 r. w sprawie określenia stanowisk urzędniczych, wymaganych kwalifikacji zawodowych, stopni służbowych urzędników służby cywilnej, mnożników do ustalania wynagrodzenia oraz szczegółowych zasad ustalania i wypła-

cania innych świadczeń przysługujących członkom korpusu służby cywilnej (Dz.U. Nr 89, poz. 996 ze zm.), wydane go w oparciu o upoważnienie z art. 2 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej. W katalogu tym zamieszczona została (między innymi) tabela obejmująca wykaz stanowisk urzędniczych w urzędach wojewódzkich. Dyrektor generalny urzędu wojewódzkiego, dyrektor wydziału (jednostki równorzędnej), oraz zastępca dyrektora wydziału (jednostki równorzędnej) należą do kategorii wyższych stanowisk w służbie cywilnej (art. 41 ust. 1 ustawy). Z kolei, radca generalny, naczelnik (kierownik) wydziału, radca wojewody, starszy inspektor wojewódzki, kierownik oddziału w urzędzie wojewódzkim oraz zastępca głównego księgowego należą do grupy stanowisk koordynujących i samodzielnych w służbie cywilnej. Stanowisko w takim rozumieniu oznacza też tytuł służbowy (zawodowy) przysługujący powołanej osobie. W ustawie występuje także pojęcie „stanowisko”, przez które należy rozumieć „stanowisko pracy”, a więc konkretnie wyznaczone urzędnikowi służby cywilnej miejsce świadczenia pracy i rodzaj wykonywanych obowiązków służbowych. Takie pojęcie użyte jest przykładowo w art. 44c ust. 2 pkt 2 i art. 44d ust. 2 pkt 2 ustawy. W tym znaczeniu „stanowiskiem” jest stanowisko radcy generalnego w określonej komórce organizacyjnej konkretnego urzędu wojewódzkiego i związany z tym zakres (rodzaj) obowiązków. Wyznaczenie stanowiska pracy urzędnikowi służby cywilnej oznacza więc zobowiązanie osoby legitymującej się tytułem służbowym wymienionym w załączniku do powołanego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów do wykonywania określonych czynności urzędniczych, nie tylko w konkretnym urzędzie, ale i we wskazanej jego jednostce organizacyjnej.

Należy uznać, że w art. 50 i 52 ustawy o służbie cywilnej pojęcia „stanowisko” użyto w obu tych znaczeniach. W myśl art. 50 ust. 1 ustawy, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, dyrektor generalny urzędu może w każdym czasie przenieść urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe. Z tej regulacji płynie upoważnienie dyrektora generalnego urzędu wojewódzkiego do określenia urzędnikowi służby cywilnej nowego miejsca pracy w danym urzędzie. Takie przeniesienie może oznaczać dla urzędnika tylko zmianę stanowiska pracy (czyli przejście do innej komórki organizacyjnej urzędu, zmianę rodzaju obowiązków) albo także zmianę pozycji urzędnika w hierarchii służbowej (jeśli zostanie mu wyznaczone inne stanowisko z katalogu stanowisk urzędniczych ustalonych przez Prezesa Rady Ministrów). Zmiana taka może prowadzić do obniżenia wynagrodzenia i dlatego zagwarantowano przeniesionemu w

tym trybie urzędnikowi prawo do pobierania przez okres 3 miesięcy następujących po miesiącu przeniesienia, wynagrodzenia w dotychczasowej wysokości, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku (art. 50 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej). Ten tryb nie dotyczy urzędników zajmujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej (art. 50 ust. 3 w związku z art. 41 ust. 1 ustawy). Względem tych osób przewidziano w art. 52 ustawy o służbie cywilnej tryb postępowania, w oparciu o który Szef Służby Cywilnej przenosi urzędnika służby cywilnej zajmującego wyższe stanowisko w służbie cywilnej (w tym dyrektora generalnego urzędu wojewódzkiego) do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgodą do innej miejscowości albo upoważnia dyrektora generalnego urzędu do wyznaczenia mu innego stanowiska w razie: 1) rezygnacji ze stanowiska, 2) orzeczenia kary dyscyplinarnej zakazu zajmowania wyższych stanowisk w służbie cywilnej, 3) długotrwałej choroby trwającej co najmniej 6 miesięcy, 4) likwidacji stanowiska w wyniku reorganizacji urzędu (ustęp 1). Jeśli przemawia za tym ważny interes służby cywilnej, Prezes Rady Ministrów, na umotywowany wniosek Szefa Służby Cywilnej lub właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody przedstawiony wraz z opinią Szefa Służby Cywilnej, może przenieść urzędnika służby cywilnej, zajmującego wyższe stanowisko w służbie cywilnej, do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgodą do innej miejscowości, albo upoważnić Szefa Służby Cywilnej do wyznaczenia mu innego stanowiska (art. 52 ust. 2 ustawy).

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że powódka zajmowała wyższe stanowisko w służbie cywilnej (dyrektora generalnego urzędu wojewódzkiego) i została ze skutkiem od dnia 20 kwietnia 2006 r. przeniesiona przez Szefa Służby Cywilnej na stanowisko radcy generalnego. Poprzez tę czynność Szefa Służby Cywilnej została zmodyfikowana pozycja powódki w hierarchii urzędniczej korpusu służby cywilnej („stanowisko” w pierwszym znaczeniu). Szef Służby Cywilnej powierzył bowiem powódce stanowisko radcy generalnego w urzędzie wojewódzkim, należące do grupy stanowisk koordynujących i samodzielnych w służbie cywilnej. Chociaż dla stanowiska radcy generalnego przewidziana jest inna wysokość wynagrodzenia - co wynika z załącznika nr 2 do powołanego wcześniej rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów - to powódce od dnia 20 kwietnia 2006 r. nie obniżono wynagrodzenia. Kolejna modyfikacja stosunku pracy powódki nastąpiła w dniu 31 maja 2006 r., kiedy to dyrektor generalny pozwanego Urzędu przeniósł powódkę (poinformował, że przenosi) do Wydziału Środowiska i Rolnictwa. Zmiana

ta polegała więc na wyznaczeniu nowego miejsca pracy w urzędzie i nowego zakresu (rodzaju) obowiązków („stanowisko” w drugim znaczeniu) oraz na określeniu powódce niższego wynagrodzenia. Ta modyfikacja stosunku pracy powódki została dokonana na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej. Jej podstawy prawnej nie mógł stanowić art. 52 ust. 2 ustawy, choć rzeczywiście czynność dyrektora generalnego była ściśle związana z uprzednią decyzją Szefa Służby Cywilnej (można ją nawet określić jako jej „doprecyzowanie”). Czynność określona w art. 52 ust. 2 ustawy jest zastrzeżona dla organów wyraźnie w nim wskazanych. Może jej więc dokonać wyłącznie Prezes Rady Ministrów lub z jego upoważnienia Szef Służby Cywilnej. Wskutek decyzji Szefa Służby Cywilnej powódka przestała być urzędnikiem zajmującym wyższe stanowisko w służbie cywilnej i czynności polegającej na przeniesieniu na inne stanowisko służbowe mógł wobec niej dokonać dyrektor generalny urzędu. Podstawą takiej czynności mógł być art. 50 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej. Przepis ten (zamieszczony w rozdziale 5 ustawy dotyczącym ustania i zmiany stosunku pracy w służbie cywilnej) dotyczy zmiany treści stosunku pracy mianowanego urzędnika służby cywilnej, w tym zmiany stanowiska pracy (miejsca i rodzaju pracy). W tym zakresie wyłączona jest więc możliwość dokonywania czynności przez dyrektora generalnego urzędu na podstawie art. 20 ust. 2 pkt 2 ustawy o służbie cywilnej. Przepis ten dotyczy bowiem dokonywania czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w urzędzie, ale w zakresie nieuregulowanym odmiennie w ustawie („chyba że ustawa stanowi inaczej”). Zmiana treści stosunku pracy urzędnika służby cywilnej, w tym zmiana stanowiska pracy (miejsca pracy i rodzaju obowiązków), jest tymczasem uregulowana w art. 50 ust. 1 ustawy. Oznacza to, że podstawą prawną czynności dyrektora generalnego pozwanego Urzędu z dnia 31 maja 2006 r. nie były art. 20 ust. 2 pkt 2 ani art. 52 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, lecz był nią art. 50 ust. 1 tej ustawy, a więc do powódki ma zastosowanie jej art. 50 ust. 2.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁵ § 1 i art. 108 § 2 k.p.c. zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, a sprawa przekazaniu Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

=====